

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES D' ESPARBÉS

ΤΑ ΔΥΟ ΑΜΑΞΙΑ

Λαφεγιέ, δραγόνος του συντάγματός του κ. ντε Πονσαρτρέν, καθώς περιπατούσε ανάμεσα στα άντισταχνα του στρατοπέδου, άκουσε κάποιον να τον φωνάζει :

—Γιά κόπιασε δώ, παιδί μου...
Ήταν ο κόμης ντε Κλεριμόν Τοννέρ. Ο δραγόνος έβγαλε γρήγορα την πίπα άπ' το στόμα του, πλησίασε και στάθηκε προσοχή μπροστά του.

—Τί κάνει ο συνταγματάρχης σου; τον ρώτησε ο κόμης. Γιατί μου φαίνεται πώς είσαι της ιδιαίτερης ύπηρεσίας του...
—Ε;

—Μάλιστα, κύριε κόμη. Δεν γελαστήκατε. Ο κύριος ντε Πονσαρτρέν ύποφέρει πολύ από τους ρευματισμούς του. Βρίσκεται ξεπλωμένος στο κρεβάτι, τυλιγμένος με βελούδα. Έλνε στά νεύρα του σήμερα. Έπειδή είχα άρρώσει λίγο να του πάω τον καπνό του, μου πέταξε μιά πελώρια πίπα του κατακέφαλα. Θέλησα να ξεφύγω το χτύπημα, μα χειρότερα. Γιατί ή πίπα, περνώντας πάνω άπ' το κεφάλι μου, έσπασε κάπως χρυστάλινο βάζο με λουλούδια...

—Καλά... Καλά, νεαρό μου. Φτάνει! Μή φωτίσεις! Πάρε δέκα φράγκα τώρα και δώσε στην άμορφη κοπέλλα της καντινας, για να πής καμιά μπουτίνα κρουσι... Μπρός! Στιρίβε τώρα!..

Καθώς ο δραγόνος πείστως πονηρά το δεκάρικο, ο Κλεριμόν Τοννέρ τούδωσε δυό—τρία έλαφρά χτυπήματα στον ώμο και τον έδιωξε, μουρμουρίζοντας με τή ρινόφωνη προφορά του :

—Άχ!... Να είχα τό νεάτα του!... Άρχισαν και μένα να μου πονούνε τά πόδια. Άι! Άι!... Άχ! σινάδαλε Πονσαρτρέν... Γρήγορα, μου φαίνεται, θά με τοιμάσουν και μένα στο κρεβάτι, οι καταραμένοι αυτόι ρευματισμοί...

Κάποιος λοχαγός πέρασε πλάι του, γυρίζοντας από τή νυχτερινή έφοδο στους σκοπούς των προφυλακών. Ο κόμης τον είδε και του φώναξε :

—Κύριε λοχαγέ...
—Συνταγματάρχα μου...
—Τί νέα άπ' τής προφυλακής; Πέστε μου, για να έτοιμάσω τους ουσάρους μου...

—Ευχάριστα νέα, συνταγματάρχα μου... Οι Έγγλέζοι έσβυσαν τής φρετιές κ' έτοιμάσαν να ύποχωρήσουν πριν ξημερώσει. Είνε γρόφοι άπ' τήν πείνα και τ' άλογά τους φαίνονται σαν ζωντανά σκέλετρα. Έχουν να φάν κριθάρι πέντε μέρες τώρα. Πηγαίνω να τά αναφέρω αυτά στον κύριο στρατάρχη και μου φαίνεται πώς...
Μά, πρὸς Θεού, τί έπάθατε, κύριε κόμη;

—Έτρεξε γρήγορα και πρόλαβε να δεχτεί στην άγκυλιά του τον κλονιζόμενο συνταγματάρχη, πριν σωριαστεί στο χῶμα... Δυό—τρείς ουσάρου έδωσαν εύλαβικό χέρι βοήθειάς και σε λίγο, οδριάζοντας από τους πόδες ενός έξαφνου παροξυσμού των ρευματισμών του, ο κόμης Κλεριμόν Τοννέρ βρισκόταν ξεπλωμένος στο κρεβάτι τής σκηνής του, άνίκαρος να σταθεί όρθιος.

Πέρασαν δυό ώρες. Ο άρχηγός του στρατού, ο περίφημος στρατάρχης Γκραμιόν, άφου έστειλε σ' όλο το μέτωπο τής άπαραίτητες διαταγές για τή γενική έπίθεση κατά των Άγγλων που θά γινόταν τήν επομένη, και κανόνισε τής θέσεις του πεζικού και του πυροβολικού, κράτησε ο ίδιος τήν άρχηγία του ίπικου.

Λογάριαζε με τήν άτρόμητη ψυχή του, μόλις θάρρανε ή μάχη στο κρισμωτερό τής σφραγίδας, να μη έτά κεφαλής του ίπικου—τριών συνταγμάτων δραγόνων και τριών συνταγμάτων ουσάρων— και να κάνει γενική έπέλαση κατά των Άγγλων, έλπίζοντας πώς τίποτε δεν θά μπορούσε ν' άντισταθεί στην έφοδό του.

Κατά τά ξημερώματα, κάλεσε τους διοικητάς των συνταγμάτων.

Μά μονάχα τέσσερες άπ' αυτούς παρουσιάστηκαν. Οι ύπόλοιποι δυό έλειπαν.

Ο στρατάρχης έρριξε τή διαπεραστική σάν άετού ματιά του επάνω στους παρόντας, οι όποιοι, κρατώντας τήν άναπνοή τους, στεκόνοτουσαν σαν κολώνες μπροστά του, και το στόμα του μουρμουρούσε με δυσαρέσκεια τά όνόματά τους : «Ο δούξ ντε Μπ-

ρόν, ο δούξ του Λουξεμβούργου, ο κόμης Ντ' Έυ κ' ο Γκοντώ». Έλειπαν λοιπόν οι κόμητες ντε Πονσαρτρέν και Κλεριμόν Τοννέρ!

Έξαφνα τότε μπήκε μέσα ένας νεαρός ύπολοχαγός, ο ύπότιτος ντε Μπουπλέρ, που στάθηκε μπροστά του σαν μαριωρωμένος, χαρετώντας τον στρατιωτικά. Ο στρατάρχης, καθόκεφος για τήν άπουσία των δυό συνταγματάρχων, γύρισε το κεφάλι του άπότομα κ' άναγνωρίζοντας τον ύπασπιστή του, του έγενεψε να μλήρη.

—Έξοχώτατε, έλτε ο ύπολοχαγός, έλαβα αυτή τή στιγμή ένα σημείωμα από τους δυό άπόντας κύριους συνταγματάρχας. Παρακαλούν τήν έξοχότητά σας να τους συγχωρήσετε για τήν άπουσία του άπ' τή συγκέντρωσι αυτή, γιατί βρίσκονται σε άπόλυτη άδυναμία να καθάλλικέθουν. Τά πόδια τους έλνε πριαμένα από τους ρευματισμούς και ο άρχίατρος του στρατού τους άπαγορεύσει και τήν παραμικρή μετακίνησι. Μά βεβαιούν τήν έξοχότητά σας, πώς δεν θά παραλείψουν να κάνουν σε λίγο κ' αυτοί το καθήκον τους πρὸς τή Γαλλία...

—Δέν μπορώ να νούσω πώς θά κάνουν το καθήκον τους δυό ποδαγρακόι κρεββατωμένοι, μουρμουρούσε πὸ άγριωμένος τώρα ο σιδερένιος έκείνος στρατάρχης, τρώχος άλφηνος του έχθρου και φρόβητρο, μα και έδωλο μαζί για το στρατό του. Άς έλνε!.. Η ώρα πλησιάζει και είδοποιήστε τους γρήγορα να κανονίσουν τή διείκησι των συνταγμάτων των στη μάχη, όρίζοντας μόνοι τους τους άντικαταστάτας των. Για τους άπόντας θ' άποφασίσω μετά τή μάχη.

Οι παρόντες διοικηταί των συνταγμάτων, πλημμυρισμένοι από συγκίνησι, νοιάθοντας το ξεχωριστό έκείνο οργος που προηγείται κάθε κρίσιμης, κάθε μεγάλης στιγμής, χαιρέθησαν με σεβασμό και λατρεία τον μεγάλο άρχηγό τους κ' έκάλπασαν πρὸς τά συντάγματά τους.

Η χαρηνή χρωμάτιζε πεία ροδοκόκκινο τον κάμπο, που θά βαφόταν σε λίγο κοκκινόμαυρος από το άματι τής λεβεντιάς που τον ποδοπατούσε τώρα. Τά άλογα των καθάλλοιρων χλιμνιόταν και κοιπόσαν το χῶμα με τής άντιπόνοες όπλές των, σπώνοντας ένα άνάλαφρο συννεφάκι σκόνης, χαμηλό, που το πραινὸ άεράκι, το σκερπούσε πάλι, για να ξανασηρωθεί σε λίγο.

Έξαφνα, οι λαμπροστάλοισι άρχιτυμανισταί των συνταγμάτων σήκωσαν τή μαγκέτα τους και τά ταμπουραλα χτύπησαν «Προσοχή!».

Καθάλλα στο πολεμικό άλογο του, ο στρατάρχης δούξ ντε Γκραμιόν, περιστοιχιμένος από το λαμπρό του έπιτελειο, έφραχνε μιά τελευταία ματιά στα παρατεταγμένα συντάγματα των δραγόνων και των ουσάρων, για να βεβαιωθεί πώς τίποτε δεν έλειπε, πώς όλα ήσαν εν τάξει, έτοιμα για τή μεγάλη στιγμή τής τελειωτικής έφοδου...

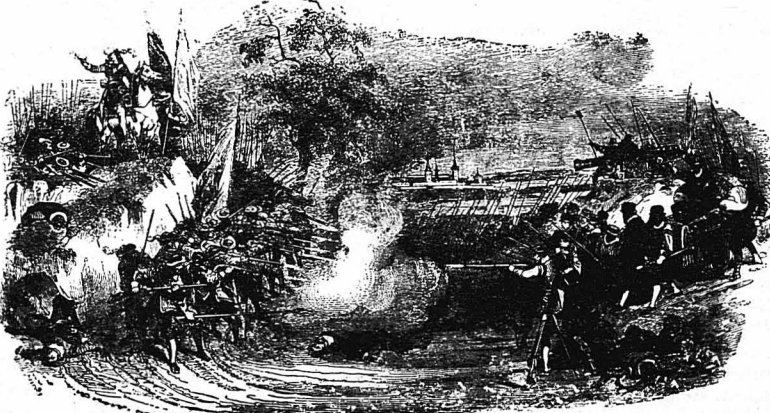
Και τήν ώρα, που ο φλογερός, κατακόκκινος κ' όλόκληρος γλόμπος του ήλιου ξεπρόβαλλε άπ' το άντικρινὸ βουνό, οι τυμτανισταί χτύπησαν, με τον παλιό στην καρδιά και τήν τρομπόλα και τήν αστραπή στα χείρα, τή γενική έφοδο...

Ένα μυρίοστομο «Ζήτω ή Γαλλία!», πλημμύρισε τον άερα και ξεχύθηκε στις λαγκαδιές και το ποδοβολητό των χιλιάδων άλόγων έκανε τή γή να τραντάξη... Η φρεση του μακελειού που άρχισε άμέσως, σκεπάστηκε από τον κορυφαχτό των άλόγων κ' από τον καπνό των κανονιών και των όβουζιών, που σκάζανε με άπαισιο κρότο κ' έσπερναν το θάνατο γύρω τους...

Ορθιος ο στρατάρχης Γκραμιόν στην κορυφή ενός λοφίσκου, σαν τον άρχάγγελο του θανάτου, κυριαρχούσε με τήν έπιβλητική σιλουέττα του μέσα στις φρεχτές έκείνες σκηνές τής Κολάσεως, δίνοντας τής κατάλληλης για κάθε στιγμή διαταγές κ' άμνηφώντας τής σφαιρες, που σαν δαιμονιομένες σφύριζαν πλάι του.

Έξαφνα κάτι που είδε, κάτι που ξεχώρισε μέσα στη σφαγή εκείνη, τον έκανε να τιναχτεί κατάπληκτος. Με δυσκολία μόρφωσε να συγχωραθεί στο άλογό του και να ξανακυττάξη, για να βεβαιωθεί καλύτερα.

Δυό άμάξια, με έξη άλογα το καθένα, δυό άμάξια πολυτελείας, βρισκόντουσαν στο πὸ επικίνδυνο και τρομαχτικό σημείο τής μονασιμένης άνθρωποσφαγής. Ο στρατάρχης έστειψε δυό ύπασπιστάς του για να πληροφορηθούν τί συμβαίνει, μα κανένας τους δεν γύρισε π-

Ορθιος ο στρατάρχης Ντε Γκραμιόν στην κορυφή ενός λοφίσκου...

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Κατά τη στατιστική ενός Νορβηγού καθηγητού, υπάρχουν σ' όλη τη γη 300.000 περίπου είδη φυτών, απ' τα όποια δεν ξέρουμε παρά μόνο τα μισά και παρ' όλες τις έρευνες των ειδικών, δεν θά μπορούσαμε ποτέ να τα μάθουμε όλα. Ο Θεόφραστος, ο οποίος έζησε πριν από είκοσι δυό αιώνες, γνώριζε μονάχα 500 είδη φυτών, ο δέ μεταγενέστερός του κατά τριακόσια χρόνια Διοσκορίδης, αναφέρει μόνον 600. Το 1650 ήσαν γνωστά 5.266 φυτά, το 1819 30.000 και το 1862 ο αριθμός των γνωστών φυτών άνερχόταν σέ 174.000.

Στην 'Ιαπωνία, την χώρα των χρυσανθέμων, οι άνθρωποι κάμουν θερμά λουτρά χειμώνα—καλοκαίρι. Πιστεύεται μάλιστα, ότι ή ώραία επιδερμίδα που έχουν ή Γαπωνέζες, οφείλεται κυρίως σ' αυτά. Τα περιφραγμένα λουτρά της 'Ιαπωνίας βρίσκονται στο Κόν Τσά Σόν, όπου τό νερό έχει συνήθως θερμοκρασία 54 βαθμών. Για να τομψήσουννά μπουδ μέσα στο κωντό αυτό νερό, οι λουόμενοι πίνουνται άπ' τό χέρι και προχωρούν βλοι μαζί, φωνάζοντας ένθαρρυντικά για τό δάσυν κορυφάο ό ένας στον άλλον. Μένουν μέσα ως τρία λεπτά της ώρας και βγαίνουν έξω ροδαλοί και κατακόκκινοι.

Ο Σταυρός, επάνω στον όποιο εμαυρώθησε ό Χριστός, ήταν κομωμένος, κατά πέναν πέναντηρα, από ξύλο πεύκου και είχε μήκος 15 ποδών και πλάτος περίπου τό μισό. Κατά τό έτος 636, τά δυό διασωζόμενα ως τότε μεγάλα κομμάτια του ύποδιαρθήθηκαν σέ 18 μικρότερα. 'Από αυτά, 3 πήρε ή Κωνσταντινούπολι, 2 ή Κύπρος, 3 ή 'Αντιόχεια, 1 ή Κρήτη, 1 ή 'Εδεσσα, 4 ή 'Ιερουσαλήμ, 2 ή Γεωργία, 1 ή 'Αλεξάνδρεια, 1 ή Δαμασκός και 1 ή 'Ιδοιμαία της Παλαιστίνης. Σήμερα κομμάτια του Τιμίου Ξύλου σώζονται στο 'Αγ. Όρος, στη Ρώμη, στις Βρυξέλλας, στη Βενετία, στη Γάνδη, στο Παρίσι και στο Λονδίνο.

Ο περίφημος 'Ασκαρέλι, του 'Ιατρικού 'Ινστιτούτου της Ρώμης, έπειτ' από συνεχείς παρατηρήσεις του επί των πυγμαχών, έξακριβωσε ότι οι περισσότεροι άπ' αυτούς προσβάλλονται από ώπτιδα, ή όποια προκαλεί έξόγκωσι και παραμόρφωσι του δεξιού αυτιού.

'Αλλη πάθησις που προσβάλλει συχνά τους πυγμαχούς, είνε ή... φαλακρά, ή όποια οφείλεται στο συχνό ζούλημα των κεφαλιών των κατά την πάλη. 'Επίσης ή προσπάθειά των να σταθούν όρθιοι και να άποφύγουν τό πέσιμο, προκαλεί πρίξιμο των φλεβών τους, τό όποιο φτάνει κάποτε σ' επώπυδυνο βαθμό.

σω. Είχαν σκοτωθεί στο δρόμο...

Τότε άποράσισε να περιμένη τό τέλος της μάχης, για να πληροφορηθή, τί ήθελαν επί τέλους μέσα στο σφαγείο τό δυό εκείνα πολυτελή άμάξια, τά όποια άποτελούσαν τό λυσσασμένο όχημά του έχθρου και όλόγυρα στα όποια κορυφώνονταν σέ σημείο άπειρίγραπτο ή φρέξη και ή τρομάρια του άλληλοσκοταμοϋ.

Πλησίαζε μεσημέρι πενά. Πέντε έφόδους μέσα στα όλα είχαν κάνει, με τό σπαθιά στον άέρα οι Γάλλοι καθυλαάρηδες και στην έκτη παύσαν, όρυστικά λιτά τους 'Εγγλέζους.

Κι' όταν τό κνήρη έπαψε κι' ό άναστατωμένος κάμπος άντιλάουσε άπ' τά μουγαρητά των πληγωμένων και τά ψυχοραγήματα των έτοιμοθανάτων, οι σαλπυγκάκι σημάσαν άνασύνταξι και γενικό προσκλητήριο.

Μά ό στρατάρχης δέν ρώτησε πρώτα για τους νεκρούς, όπως έκανε πάντα στις προηγούμενες φορές. Είχε μαντέψει έντωμεταξύ την άλήθεια για τά δυό άμάξια και θέλησε να τιμηση πρώτα τον κρεβατωμένο ήρωισμό που κινδύνεψε κι' ύστερα τον άκαμιο και γερό ήρωισμό που σκοτώθηκε...

Πλησίασε, μουγκός από συγκίνηση, στα δυό άμάξια, ξεπέζεψε, έβγαλε με σεβασμό τό καπέλλο του και φίλησε με βουρκαμένα μάτια τους δυό παρωμορφωμένους άπ' τον πόνο της αρρώστειας και μαυρισμένους άπ' τον κωντό και τον κορνιαχτό της μάχης ήρωας, που με λευκασμένην τί στολή τους άπ' τό αίμα των πληγών τους, άνάσυναν βαρειά, άκουμπασμένοι στο προσκέφαλο του πόνου τους : Τους συνταγματάρχες, κόμητας ντε Πονσατρέν και Κλεμόν Τοννέο!...

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΕΣ

ΕΝΑΣ ΗΜΙΠΑΡΑΦΡΩΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

(Ο Φρειδερίκος ο Μέγας... άπ' την άνάποδη)

'Ο Φρειδερίκος ο Μέγας, ό αυτοκράτωρ της Πρωσίας, άποτελεί άσφαλώς μιά από τις περιεργότερες φυσιογνωμίες των εποχών. 'Ιδού τί γράφει έν πρώτους γι' αυτόν ή αυτοκράτειρα Μαρία Θηρεσία, ή όποια τον είχε γνωρίσει καλά πρώτα ως αντίπαλός του και έπειτα ως σύμμαχός του:

'Όλος ο κόσμος γνωρίζει πειά ότι δέν μπορεί να πιστευθί κανείς στον βασιλέα της Πρωσίας και στους όρκους του. Κανένας ήγεμών δέν πρέπει να άπατηθή από τις ύποσχέσεις του και να παραξενευθί για τις άπιστίες του.

'Ο Μ. Φρειδερίκος είνε συγχρόνως ένας άληθινός φιλόσοφος, άλλα ή φιλοσοφία του κλείνει πολλή περιφρόνησι και κυνισμό. Την άγαπημένη του κατοικία την όνόμαζε Σάν Σουσι (δηλ. 'Αφρονισία) και την είχε χτίσει στην κορυφή μιάς τεραστίας σκάλας. Καμμιά βασιλική διαμονή δέν περιέκλειε τόση μελαγχολία και τόση πλήξι, όσο αυτή. Μέσα στην κατοικία του αυτή ό Μ. Φρειδερίκος έξουσε με τό φλόντό του, τά τετράδια της μουσικής του, τις άποσκευές του ταξειδιού του και μιά κασέλλα από κακοκαρφωμένες σανίδες!..

'Ο Μ. Φρειδερίκος δέν ήταν επίσης καθόλου λεπτός και άβρόδς στις σχέσεις του με τους άλλους. Διακρινόταν πάντοτε για τί ρυπαρότητα του και άποστρεφότητα τί κομάρν ντύσιμο. Γι' αυτό, όταν πήγαινε και έφιλοξενείτο σέ ξένες Αιές, γινόταν κυριολεκτικώς ρεζίλι.

'Επειδή ήθελε να σηκώνεται κάθε μέρα πολύ πρωί, από τις τέσσερες ή ώρα, είχε διατάξει τον ύπρητέο του να τον ξυπνά... ριχνοντάς του στο πρόσωπο μιά πεσέτα βρογμένη με κρύο νερό. Μόλις σηκωνόταν άπ' τό κρεβάτι, ένας άλλος ύπρητης τον ξυρ'ε γρήγορα-γρήγορα, κατόπιν ντυνόταν μιά παλιά στολή, την όποια χρησιμοποιούσε για τό δωμάτιό του, και τις περισσότερες φορές απέφειγε να πλυθή.

Συνήθως τό νύκλιο του προσώπου του τό άντικαθιστούσε με... φτιασίδιμα! «'Η άποστρεφότη του, γράφει κάποιος αυλικός, προς την καθαρότητα ήταν τόσο επίμονη, ώστε έσχημάτισα την ιδέα πως έπασχε από ύδροφοβία».

'Ο Μ. Φρειδερίκος, από τί συνήθειά του να παίζη φλόντο, είχε άποχτήσει την έξι να γέρνη τό κεφάλι προς τον άριστερό του ώμο. 'Επίσης, όταν καθόταν κοντά στο τζάκι, συνήθιζε να περιβάλλη τον λακμό του με ένα ύφασμα, για να μη στάξει ο ταμπάκος άπ' τί μύτη του!

'Η ήμαιοθήκη του αυτοκράτορος ήταν πολύ πενυχρή. 'Απειλείτο από μιά στολή για τις έπέσημες τελετές, την όποια έχρησιμοποίησε επί... σαράντα χρόνια συνεχώς, από δυό-τρεις παλιές φορεσιές και από κάτι χοντρές μπότες, τις όποιες άφαιρούσε μόνον όταν έπρόκειτο να πλαισίωσι και ή όποιες με τό πέραςμα του καιρού είχαν πάρει ένα άπροσδιόριστο χρώμα.

'Ο Μ. Φρειδερίκος μισούσε τί γαλλική Αιλή και όλες τις πολυτελείς συνήθειές της. Προτιμούσε, έλεγε, να πε'άνη στο σκουπίδια, παρά να μνημή «αυτούς τους κομικούς Γάλλους».

'Η άποστρεφή του προς αυτούς έφτανε μέχρι τέτοιου σημείου, ώστε έδωσε στο στρατιωτικό άλογο του τό όνομα του ένδόξου Γάλλου στρατάρχου Κοντέ.

Κατά τό έτος 1770 ό Μ. Φρειδερίκος έμαθε ότι οι Γάλλοι, ευγενείς και λαός, ήσαν κατενθουσιασμένοι με τί νέα βασιλεύσα τους, την περιφρημα Μαρία 'Αντουανέττα. Τότε διατάξε να τοποθετήσουν στον προθάλαμο του άγάλμα μιάς... όλόγυμνης γυναίκας, τό όποιο έφερε τά χαρακτηριστικά και επί πλέον τό όνομα της δυστυχισμένης ήγεμονίδος.

'Η γυναίκες δέν είχαν για τον ιδιοόρυσμο και παντοδύναμο μονάρχη της Πρωσίας κανένα θέλητρο. Στη ζωή του δέν τον είχε έπηρεάσει καμμιά γυναίκα, ούτε ή ίδια ή αυτοκράτειρα.

Είνε μάλιστα έξακρωθωμένο ότι ό Μ. Φρειδερίκος δέν άπόχτησε παιδι ούτε μαζί της, ούτε με καμμιά άλλη. Γι' αυτό ό Γάλλος ύπουργός Τρωγνό του έγραψε τό έξης δηρτικό άπόγραμμα:

«'Εκατό χιλιάδες άνθρωποι έλαβαν από σένα τον θάνατο και κανένας τη ζωή!».

Στό άνάκτορο του Σάν-Σουσι δέν ύπηρχαν καθόλου γυναίκες, και όσες έμπαιναν για να του ύποβάλλουν ατήσεις, δέν έγίνοντο δεκτές. 'Όλη ή πολυτέλεια της Αιλής συνίστατο σέ όχτώ-δέκα νέους, όρφανούς σάν άγγέλους, οι όποιοι ντυνότανους ανατολίτικα και τους όποιους ό Φρειδερίκος άποκαλούσε χαϊδευτικά Μινών.

Συχνά ό Φρειδερίκος προσκαλούσε έναν ή δυό άπ' τους νέους αυτούς στο γεύμα του και εκεί τους έδνε την ευκαρία να παρατηρήσουν κατά πόδ... χαριστικόμο τρόπο έτρωγε. Ροζάκιε δηλ. σάν άγρίμ, κατέβαζε τις πικρούες τί μετά την άλλη και μασούσε σάν ζωο. 'Όταν σηκωνόταν από τό τραπέζι, τά χέρια του, τά χείλη του τά μαγουλά του, δλο του τό πρόσωπο, ήσαν άλειμμένα με σάλτσες!... Αυτοκράτωρ μιά φορά!...

Ο Μέγας Φρειδερίκος.

